

به بهانه سالروز ولادت اولین دبیرکل مجمع تقریب | یادی از استاد موسس

مرور خاطرات بیش از دو دهه پیش و زیست در فضای تقریب، بیش از همه نام شخصیت‌ها و بزرگانی همچون آیت‌الله حکیم، آیت‌الله تسخیری، حجت‌الاسلام دکتر بی‌آزار شیرازی و... را به یاد می‌آورد اما در میان آنان بی‌شک یاد و نام مرحوم آیت‌الله واعظ زاده خراسانی همچون ستاره‌ای تابناک است.

در محضرشان درس تفسیر می‌خواندیم و از کلاس درس ایشان در کنار دریای علم، دو ویژگی ممتاز را به خاطر می‌آورم:

اول نظم حیرت‌انگیز ایشان به گونه‌ای که می‌شد ساعت‌ها را با ورود ایشان به کلاس تنظیم کرد. یکی دو جلسه طول کشید تا دانشجویان متوجه این نظم حیرت‌انگیز و منحصر به فرد بشوند و خودشان را با آن تطبیق دهند! سالها بعد وقتی خاطرات این نظم را برای برادر فقیدمان مرحوم آقای هادی موافق - که ریاست دفتر ایشان در زمان دبیرکلی مجمع تقریب را بر عهده داشتند - ذکر کردم، ایشان با بیان خاطراتی از محیط دفتر و برنامه‌ها و حتی نظم عجیب میز کار ایشان، بر این موضوع صحه گذاشتند.

دوم مطالبات و نکات طنز و لطیف در لابه لای مباحث جدی علمی و تفسیری که گرچه در ظاهر نوعی گسیختگی در مطالب ایجاد می کرد اما کلاس های طولانی حضرتشان را دلنشین و مباحث را اثرگذار می نمود.

علاوه بر اینها باور عمیق و قلبی به امر تقرب و التزام عملی به این موضوع حیاتی را جز ایشان در انگشت شماری از رجال تقرب می شد دید؛ نسل ما از این جهت خوشبخت بود که فقیهی پارسا و تا این حد متعهد به تقرب را درک کرد و از او آموخت. مصاحبه مشهور ایشان با مجله هفت آسمان در همان دوران که دشواری هایی را برای ایشان در محافل مذهبی و حوزوی به دنبال داشت، هنوز هم یک مانیفست ارزنده برای حرکت تقرب است و بازخوانی و بازنشر آن توصیه می شود. حداقل محک خوبی است برای سنجش میزان پیشرفت و تعمیق امر تقرب در دو دهه گذشته؛ به این معنا که اگر مباحث آن مصاحبه اکنون اموری بدیهی و عادی تلقی بشود نشانه حرکت رو به جلو است و اگر هنوز از مطالب آن بوی تازگی بیاید نشانه ایستایی است و اگر خدای ناکرده نشر و ترویج آن با دشواری و محذوریت روبرو باشد که بوضوح نشانه پسرفت است. قضاوت با آنان که این مصاحبه پرهزینه برای آیت اعلیٰ و اعظ زاده را بازخوانی می نمایند!

دو وجه بودن شخصیت علمی ایشان هم موضوع دیگری بود که بر جذابیت منش ایشان می افزود؛ شاگردی مرجع عالیقدر جهان تشیع مرحوم آیت اعلیٰ بروجردی و هم حجره بودن با مرحوم شهید مطهری در کنار سالهای طولانی حضور در دانشگاه فردوسی مشهد و معاشرت با استادان بنام این دانشگاه و حضور مستمر در بنیاد پژوهش های آستان قدس رضوی، از وی نمادی از وحدت حقیقی حوزه و دانشگاه ساخته بود که عمق حوزه را با نظم و برنامه ریزی آکادمی در هم آمیخته بود. ایده تاسیس دانشگاه مذاهب اسلامی هم محصول همین تلفیق دوگانه در وجود ایشان بود.

بنیانگذار فقید دانشگاه مذاهب اسلامی آرزوهای بزرگی برای این دانشگاه داشت که ربع قرن پس از تاسیس هنوز بخش بزرگی از آنها محقق نشده است. امید که فرزندان معنوی ایشان تحقق آن آرزوها را ببینند.

روانش شاد و یادش جاودان.